

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Z HANSEL

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Πενήντα χρόνια ξέλεισαν χτες άπο τότε πού διαδραματίστηκε ή ίστορια αντέ... "Όποις κάθε χρόνο, έτσι και ότες, πήγα και γονάτισα μηδοστά στο διπλό τάφο, στήνη έπιγραφή του όποιου μόδις φαίνονται άκομα ή λέξεις αντές.

"Είς αἰώνιαν μημήν τον Ζάν και Τσάν και Τσάν Μαρίας Σελινέ, τῶν λατρευτῶν πατιών πον' τ' ἀρπαζε ἀπό τὸν ἀπαρχόρρητους γονεῖς τους μιάδες..."

Η φράση τελειώνει εκεί, σθιμένη ἀπό το χρόνο...

Πενήντα χρόνια!... "Ημοις τότε ἔφατα χρόνων και σιγαμέα...

Κανένας δὲν ξῆ πει σύντονό ποι νὰ θυμάται την οικογένεια μου... Κι' αὐτὸν άκομα τὸ χρονίς ἔξαρανίστε και τὰ μικρά του, χαριτωμένα σπίτια τ' ἀντικατάστησαν μεγάλα, βαρεά ἐγγονάσια... 'Ο πληθυμός ανανεώθηκε και μεό τοι νεοά τῆς σημερινῆς διαθυνας που ήταν τότε βάλτος, διαδραματίστηκε ή τραγωδία..."

Γιατὶ δὲν ἐπρόκειτο περὶ τυχαίου δυστυχήματος, δπως είπαν και δπως πίστεψαν... "Ἐγώ ξέρω καλά τὴν ἀλήθεια!

"Οταν ήθαστα στὸν κόσμο, ή ἀδελφή μου ή Μαρία ήταν εἰκοσιδύο χρόνων κι', δ' ὁ διδέλφος μου ή Ζάν είσκοτ. Άπος δ' τούσα καθυστερημένος ἔχορμός μου βίθιστο σ' ἄστρον τοῦ σπίτι μου. 'Ο πατέρας μου, ἵνας σορός ποὺ περνοῦσε διό του καιροῦ μὲ τὰ βιβλία του, ἀποφάσισε νὰ διαβάσῃ τὴν πρόκα τῆς ἀδελφῆς ήτο για νὰ μεγαλώσῃ.

Ἄντο οὗμος ή Μαρία δὲν μού τὸ συχώρεσε ποτε. "Ἄγριος νά μέ μιηση, μολονθή η μητέρα μου, σαν να τελει να δικαιολογηθῇ γιατὶ μὲ γέννηση τόσο ἀργά, μὲ παραγόνθησε σ' αὐτήν, λέγοντάς της: «Elve δικός σου... Θύ γίνεσθαι ή μαμά του...»

"Ἔτοι μ' ἀνέλαβε η ἀδελφή μου και μ' ἔκανε πολὺ δυστυχισμένο.

Δέν είχα καμιαί χαρά, παρά μόνο τὶς διακοπές, διάν δὲν ζάν πού σπουδάζεις νοικού στὸ Αἴσ, ξαναγίνεις στὸ σπίτι. Τότε φένυσος διότι τὴν πατρίδα μας και πηγαίνουμε στὸ κτήμα πού είχαν οι γονεῖς μου κοντά στὸ βάλτο τοῦ Μπρέ...

Ναί! Τότε μού ἔννοιωθα τι θά πῆ καρφά... 'Ο Ζάν μ' ἔβαζε νὰ τρέχω, δὲν μαθάνει νὰ κολψιάν, δὲν μαθάνει νὰ διηγήσαν μεγάλες κι' ώμορφες ιστορίες... 'Ο Ζάν μ' ἀπαντούσε πού ἔγω λάτοσεν τὸ Ζάν...

Μά ή Μαρία μὲ μισούσε δύλεαν και πού πολύ... "Οσο ἔγω μεγάλωνα, τόσο αιτίες τὴν ἐπαργαναν τὰ χρόνια. Μὲ κατηγορούσσε ποι τῆς είχα κλέψει τὴν πρόσω και ποις ήμουν ή αιτία πού δὲν πανεργεύσαν. Δὲν ἀκόψει παρά τὶς κατηγορίες της και τις καταρές της.

Κάποια χρονιά, τὴν χρονιά που έκανε τὰ ἔφατα μου γρόνια, φύγαμε για τὴν ἔξοχη ἀπ' τὸ Πάσα. 'Ο Ζάν είχε τελεώσει πειά τὶς οπούδες του και ἔκανε τώρα τὸ δικηγόρο στὴν Τουλόν.

Τὶς ἡμέρες τῶν ἔργων, και ποις ήμουν κι' αὐτὸς στὸ κτήμα. "Ηταν πιο καρούμενος, πιό εύθυνος ἀπό κάθε ἄλλη φορά. Καί, βλέποντας κανεὶς τὰ τερέλλα πανιδίνων πού ἔκανε μαζύ μου, θάλεγε πώς δὲ μεγάλος μου ἀδελφός έννοισε νὰ μὲ ἀποκημάνω μονομάχα για τὶς διασκεδάσεις που είχε στεγνήθει δῦλο τὸν ἄλλο χρόνο.

"Οταν οὗμος ἔφυγε, ή Μαρία μὲ μεγαλύτερη κακία ἀκόμα, ἀρχισε νὰ μὲ κρατάῃ κλειστόν και νὰ μὲ βάζει νὰ μελέτη διαφορά, λέγοντάς μου δὲν, μά και είχε καταστραφή ή ίδια ἐξ αιτίας μου, ἔννοισε νὰ ἔκειμηθῇ ή μόρφωση πού πομπό δύνεται ἀπό τὴν καινουργία οἰκογένεια τοῦ Ζάν, τους κι' κ. Σουαγέ.

— "Ἀπό τὴν καινουργία οἰκογένεια τοῦ Ζάν; ἔκανε ἔγω ξαντριάσμενος.

— Βέβαια, δὲν κατάλαβες λοιτόν, διτι δὲν ζάν ἀρχαριμάταστε; Θάρθη ἔδο μὲ τὴν μηνσήτη του και μὲ τοὺς γονεῖς της στὸ τέλος τοῦ μηνός. Πάρε τὸ βιβλίο σου.., δὲν θέλω νὰ τοὺς φαντήσει γαϊδούρη.

Πῆρα τὸ βιβλίο μου κι' εἶδη οὖτι ή Μαρία ἔκλαιε δαγκώνοντας τὸ μαντήλη της.

— Ο Ζάν ἤρθε παραματάσι στὸ τέλος τοῦ μηνός μαζὲ μὲ τὴν οἰκογένεια τὶς μηνσήτης του. 'Ο κ. και ή κ. Σουαγές ἔφυγαν σὲ δύν μερές, μά ή μηνητή τοῦ Ζάν, ή δις Βαλεντίνη, σμείνει μαζὲ μαζέ και κάθισε της μ' είλαν θαυμάσσει.

Κοντά της γιανίουν πιό εύτυχισμένος ἀπ' διτι ήμουν κοντά στὸ Ζάν. Χάιδεν τόσο γλυκά τὰ μαλλιά μου και τὰ χέρια της ήμαν τόσο λευκά, ώστε νόμιζα πότε ήταν νεράδια. 'Ο Ζάν της είχε χαρίσει ἔνωρα δαχτυλίδι μὲ πολύτιμες πέτρες, και μὲ τὴν πρόφραση διτι ήθελα νὰ τὸ θυναμάσιο ἀπό κοντά, εἴρισα συγκά αφρούνη νὰ φτιάνει τὰ μακριά και ώμορφα δάχτυλά της. 'Εκείνη γελούσα κι' δορυζόταν δύν δὲν θ' ἀφίνει ποτὲ της... Τὸ πήρα κι' ἔφεξα στὸν κῆπο δημοφάνειας θὰ ενθισκα τὸ Ζάν και τὴν μηνσήτη

"Ἐνν ηροί, τὸ πρώι της ήμερας πού ή Βαλεντίνη θὰ ξαναγίνεις κοντά στοὺς γονεῖς της, καθὼς τετέβωντας στὶς σκάλες λυτηρών για νὰ πάν τὸ μάθημά μου στὴ Μαρία, εἶδα σ' ἔννα σαλαπάτι τὸ διμορφό δαχτυλίδι μὲ τοὺς ἀμεθύστους και μὲ τὰ μαργαριτάρια, τὸ δαχτυλίδι πού ή Βαλεντίνη δὲν θ' ἀφίνει ποτὲ της... Τὸ πήρα κι' ἔφεξα στὸν κῆπο δημοφάνειας θὰ ενθισκα τὸ Ζάν και τὴν μηνσήτη

του. Τοὺς είδα πράγματι, τρυφερά ἀγκαλισμένους νὰ κάνουν τὸν περίπατο τους στὸ δόρυο ποὺ περνοῦσε πλάι στὸ βάλτο.

Μά συγχρόνως είδα και τὴν ἀδελφή μου Μαρία, πού, κρυμμένη πίσω ἀπό μια κοντρή έληγά, παρακολούθουσε μὲ μίας τὸ ἀξιολάτρευτον έκεινον ζευγάρι.

Μέ είδε κι' ἔκεινη... και κατάλαβε διτι τὴν ἔβλεπα, διτι ἔβλεπα τὴν μοχθηρή και ζηλούτην ψυχή της...

Θέλησα νὰ τὴν ἴσποφύγω, μά ἔκεινη ἔφεξε κοντά μου και μού φώναζε:

— Ποῦ πᾶς έτσι σάν τρελός;... Σέφεις τὸ μάθημά σου;...

— Ναι, ναι.., πάν τὸ δαχτυλίδι στὴ Βαλεντίνη.. Τὸ έχασε και θὰ είνε πολὺ δυστυχισμένη, τὴς ἀπάγνηση.

— Η Μαρία μονθάνεις τὸ δρόμο και μού είπε:

— Δός μου τὸ δαχτυλίδι είμενα.. Θά της τὸ πάν ἔγω.. Πήγαινε νὰ διαβάσῃς μά φορά ἀκόμα μὲ μάθημά σου.

— Οζή! της φώναξα μὲ πεισμά. 'Εγω τὸ βρήκα κ' ἔγω θὰ της τὸ πάν!

Και τῆς έφυγα.. Μά ή ἀδελφή μου μ' ἔπιστε τὴ στιγμή που ἔφτασαν στὸ βάλτο και μού στριφαγήσθησε τὸ χέρι για νὰ μού πάρῃ τὸ δαχτυλίδι. 'Έγω δημοις τὸ δραπετίσθησα τὸ σφραγίδιο τους στὴ σαρκά μου... Τέλος η Μαρία μ' ἔστριψε και τὸ χέρι της τοῦ πάρη με τὴ σειρά μου εἰς τὸν πάντα της ήματος μου... Τέλος της ήματος μου τὸ δαχτυλίδι της ψωφῆσης νεράδιμας μου.

Σὲ μά στιγμή, νόμισα πως θὰ της τὸ ξανάπαραν.. Μά τότε ή ἀδελφή μου, δαμιουσιμένη ἀπ' τὴ λόσσα της, ἀπλωσε τὸ χέρι της και τέταξε μαρούν μέσα στὸ βάλτο τὸ δαχτυλίδι με τὶς ασπρες και γαλάζιες πέτρες..

Γέλουσα σπασμωδικά και μὲ προκαλούσσεις φωνάζουσας μου:

— "Ειοποίησε, πήγανε νὰ πάρης τὸ δαχτυλίδι της Βαλεντίνης σου.. Πήγανε...

— Έγω βρισκόμουν κιούλας μέσ' τὸ νερό. Μά ποτε δὲν είχα κολυμπήσει σ' αὐτὸ τὸ μέρος... Τὰ χόρτα παρέλινας τὶς κινήσεις μου, μὲ εὐλίγαν. 'Η πλημμύρης δέλληρος...

Δὲν μπορούσα νὰ κινηθῶ πειά.. Φόναξα σάν τρελλός..

Σὲ μά στιγμή, είδα μπερδεμένη τὴ Μαρία νὰ δριμάνη πρός τὸ μέρος μου.. νὰ πλησιάζει.. μά σχεδὸν ἀμέσως τὴν έχασα πάν τὰ μάτια μου...

Πινγίδουν!... δλα ἔσβιναν πειά γύρω μου... δλα χανόντουσαν!...

* * *

— "Οταν ἀνοιξαπάλ, τὰ μάτιαμου, βρισκόμουν

στὸ μικρὸ πονηρό μου

κρεβάτια. 'Η Βαλεντίνη, λε ε υ ή

και διάρρην μέρη μεσ' έννα μαρκύριο φόρο φ σε μιστρό πονηρό μου

μαρκύριο φόρο φ σε μιστρό πονηρό μου

(Η συνέχεια εἰς σελίδα 1989)

Πινγίδουν!... δλα ἔσβιναν πειά γύρω μου...

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1940)

τόμο. Αὐτά τὰ θύματα, ἀν ἔπειτε ὑ Ροβεσπιέρος θὰ ήσαν τὰ τελευταῖα.

'Ο Μοναρχίου πλήσισε κι' ἀφογκράστηκε μ' ἄγνωστη.

Μά οὔτε τὸν ὄνομα του, οὔτε τὸνομα τῆς Σοφίας ἀκούσεται. Μά ξανθά μασκόπτησε. Τὸ τελευταῖο δόνυμα τοῦ καταλόγου τῶν μελοθανάτων ήταν τὸν ίπποτον τοῦ Ραΐναν.

'Ο μαρκήσιος ξαναγύρισε κοντά σιῇ Σοφίᾳ καὶ τῇ βρήκη μόνη της. Νομίζοντας πώς ηξερε τὰ νεώτερα τῆς είπε τρυφερά.

— Τώρα πού δὲ ίπποτης σας θὰ πεθάνῃ; Θὰ θελήσετε νά ξαναγύριστε ποντά μου;

'Έκεινη πετάχτηκε ἀπάνω, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα, μὲ τὰ κείλη λευκά καὶ φώνας:

— Δέν είνε ἀλήθεια πώς θὰ πεθάνῃ; Πέξ μου θὰ τὸν σκοτώσουν κι' αἴστον;

'Ο μαρκήσιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Πρόπει νά ἔγκρατερηστε. Τὸνομα την είνε στὸν κατάλογο τῶν μελοθανάτων ποὺ ἔφεραν πρὸς ὅλγουν. Δὲν είνε στὸ χέρι σας, οὔτε μπορεῖτε νάντο σύστετε.

— Σέργο τὶ θύ κάνον; Φάναξ τότε ἔκεινη. Υπάρχουν και γναντες στὸν κατάλογο τῶν μελοθανάτων. Θά πάω νά βρω μιᾶ ἀπότες και θὰ φιγώ στὸ πόδια της; και θύ τὴν παρακαλέσω νά τάφω ἔγω τὴν θέση της στὸ κάρον τοῦ δημιουργού.

'Ο Μοναρχίου ἔπιασε ἀπ' ὁ χέρι τὴν νέα γυναῖκα και τῆς είπε:

— Κ' ἔγο, Σοφία, μὲν πεδάντες, τι θ' ἀπογίνων; Τί κακό οοῦ εκκανει για νά μὲ περιφρονής τόσο;

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μαρκήσιου, τὴν ἔκαναν τὴ Σοφία νά τὸν λυπηθῇ Μιᾶ ἀπέραντης ἀπελπισίας τὴν κυριεύεισ, σωματιστηκε σ' ἔνα πάρα κι' ἀρχούν νά δολούνται.

— Αν δέν ήμουν ἔνω, δὲ ίπποτης θά σωνταν. Επειδή ήμουν, ἀρρωστητη δὲν προσπούσθει πεια νά τὴν παρηγορήσην. Είχε βυθιστή σις σφέψεις και κάθε τόσο πιθανόντες: «Αν τὸν έσωζα ἔνω...

'Έκεινη τὸν θάνατο και ἀρπάζοντας τον τὰ χέρια, τοῦ φωνάξει:

— Σώστε τον! Σώστε τον! Θύ κάνω δὲ πι θέλεται. Είχε τὸν θάνατο ποστέο ποτε! Θά τὸν ζεχάσω... Μά σώστε τον...

'Ένα κουδούνι κλύπησε. Επρεπε νά συγκεντωθούν οι κατάδικοι για νά παραλάβουν οι ἀπεσταλμένοι τοῦ δημιουργού τῶν σώσασι.

— Οταν αὐτὸς ποὺ διάβαζε τὸν κατάλογο, ἔτριασε στὸνομα τοῦ ιπποτον τετε Ραΐναν, δια μαρκήσιος ντε Μοναρχίου πού στεκόταν πλάι στὸν ιππότη, τὸν παρμέριον ἀπότομα και παρουσιάστηκε ἔκεινος αὐτοῖς αὐτοῖς.

— Κάποιο λάθος είνε δω! Είπε αὐτὸς ποὺ διάβαζε τὸν κατάλογο. Έδω γράφει πῶς δια ταταδίκοι είνε εἰκόνεσισθανον χρονῶν, ἔνω αὐτὸς φαίνεται τοιούτασιν για πενντάρχης. Μά δὲν πειράζει. Δὲν ἔχουμε καυτὸ γάδαριο.

Σὲ λίγο τὸ κάρο δηδηγοῦσε τὸν τελευταίον αὐτοὺς καταδίκονσ στὴ λαμπτόμε. Τὴν ίδια στιγμὴν ἡ τρομοκρατια κατέθεσε, κι' δὲ Ροβεσπιέρος στοιχεῖα σκοτωνόταν. Ο λαός ἀνοίγει τὶς φυλακές κι' ἀπελευθερώνει τὸν καταδίκον. Μά δὲν μπόρεσε νά τοὺς σώσῃ κι' αὐτοὺς γιατὶ τὸ κάρο είχε φάσαι στὴ λαμπτόμε πρὶν ἀκόμη ἐπικρατήσῃ δριστικά η λαίκη ἔξεργος.

— Αὐτὴ τὴ φορά, θέλει μαρκήσιος νιέ Μοναρχίου, καθὼς προχωροῦσ πρὸς τὸ δήμον, είμαι σίγουρος πῶς δὲν θὰ μετανοήσω για τὴ μεγαλοψυχία μου.

Επειτ' ἀπὸ λίγες στιγμές, τὸ κεφάλι του ἔπειτε στὸ καλάθι τοῦ δημιουργού.

JEAN POUJOULAT

Η ΤΡΥΦΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΜΟΖΑΡΤ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1955)

τὰ ἐπόμενα Χριστούγεννα δ Μόζαρτ ξαναγύρισε στὸ Μόναχο διού θημενή οικογένεια Βέμπερ...

Η ζαρφή του, ήταν ἀπεριγραπτη, γιατὶ φανταζόταν πῶς η πολυαγαπημένη του ήταν τὸν περιμένει. Κι' ἔτρεσε στὸ σπίτι της.

'Όλη η οικογένεια ήταν συγκεντωμένη στὸ σπάλτον... Ήττερε τὴν ἀφεῖ του και τὸν περιμένει. 'Ολοι μαζ' τοῦ ἔκαναν ἔνα σωκό ἐρωτήσεις για τὸ ταξεῖδι του... Τὸν είχαν ἀλίσει σώστε καθώς προσπαθοῦσεν' ἀπάντησην' σ' διές αὐτές τὶς ἐρωτήσεις, ἐμποδίζοταν να θωμάστησην ποὺ ἀγάπησε.

'Η μικρούλα Κονστάντας τὸ κνήταζε μὲ θωμασμό.. Μά η πολυαγαπημένη του 'Άλούσια γιατὶ τάχα τὸν ἔβλεπε τόσο ἀσυγκίνητα!.. Τι είχε συμβεῖ; Η 'Άλούσια, φωνόταν ἀφημημένη κι' είχε στὰ χειλη της ἔνα χαρούσιο περιφροντικό ποὺ τοῦ πάγανε τὴν καρδιά. Δὲν μιλούσε καθόλου. Δὲν είχε τίποτα: νά τοῦ πή... Είχε πάψει πιά νά τὸν ἀγάπητη.

'Ο Μόζαρτ τὸ κατάλαβε ἀμέσως αὐτό.. Σφίγγοντας τὴν καρδιά του, πλησίασε στὸ πάνω και, γελώντας, ἀρχίσει νά τοις φέρει την περιφρονήσης.

Την κόρη πού μὲ περιφρονήση

Κατόπιν βρήκη μιὰ πρόφασι και ἀπευθύνθη ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΗΣ ΜΑΝΤΡΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1964)

πειτα για νά τοὺς ἔξετελέση τοὺς διέταξε νά φροτωθοῦν ὅλον τὸν καπνὸν ποὺ βρήκαν στὸ κατενεργοπάσιο και νά τὸν μεταφέρουν σάν ὑπόσημα στὸ λημέρι του.

'Εκει τοὺς πλήρωσε για τὸν κάπο τους και τοὺς ἔδιωξε.

Τὸ ίδιο ἀμφίβολος ἔκανε και τὶς ἐπόμενες νύχτες σ' ἄλλα χωριό της περιφερείας του.

'Έτοι μέσα σ' ἔνα μῆνα, είχε γυμνώσαι διές τις ἀποθήκες τοῦ Δημοσίου περιφέρειας του Δελτίνατόν.

Κατόπιν ἀρχίσιε νά πουλάται ἐλεύθερα δηλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ ξεγένεσαν πραγματικά ἀνάρτηση, γιατὶ τὰ διένει σὲ τιμές πολὺ φθηνές.

'Αστενές, χωρικές, ὄποις ποτέλλες ἔτρεψαν ἀρροίνα νά φωνούν, ἀπ' τὸ λεβέντη Μαντρέν» δηλούντος τὸν περιφέρειαν. Αὐτὸς τις ίνδονεράδεσσαν μὲ τὸ χαμέλογό στα χειλή του. Καὶ οἱ υπάλληλοι τῶν φόρων παρακολούθουσαν ἀπὸ παρακάλι αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο τὸ έπαθλον.

Πανηγύρη πραγματικό γινόταν σὲ καθέ χωριό, διαν οὐ πολύτελον νά τρέπεται τὸ έπαθλόν του.

— 'Ερχεται δι Μαντρέν! Ελέγω οι χωρικοί χαρούντειν μεταξύ τους κι' ἔτρεχαν νά τὸν υποδεχούντον.

* *

Μά μέσος σ' αὐτές τὶς ἐπιτυχίες του, δι Μαντρέν δὲν είχε ξεχάσει και τὴν ἐδίκινη του: «Ηθέλε νά τιμωρήσῃ τὸν ἐνωμοτάχη Μούέ, δι διότις είχε καταδίκησε τὸν ἀλέκου του ποὺ οὔτισθησειού.

«Ἐνα δειλινὸν ὁ Μούέ έκανε τὸν περιπάτο του, διαν ξεφανειειδες νά ξεροφράστηλη μπροστά του τὸ Μαντρέν. Ο λητοαρχος ήταν διλομάνος και χρωτούσε τὸ πιστόλι του πυρομένον.

Ο δυστυχής ένωμοτάχης τρέμοντας συγχρόνως στὶν ἀγκαλιά του πατέρα του.

— 'Ελεος! 'Ελεος! Είχανε τὸν πάτερα και τὸ παιδί του.

— 'Ελεος! Είχανε τὸν πάτερα μου! είπε.

Και πυροβόλησε.

Και μὲ τὴν ίδια σφραγία σώτωσε και τὸν πατέρα και τὸ παιδί!

Στὸ προσεδόν θὰ δημητρούμε και ἄλλα κατωφθάματα, ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἀρχιλητοῦ.

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1980)

λευκὸ κέρι της τὰ δυὸ χεράκια μου.

Και σιγά σιγά, μέρα μὲ τὴ μέρα, ξεπιάστησε τὴν άριστην.

— 'Ο Ζάν κ' ἔγο κάναμε ποὺ περιπάτο μαζ, μοῦ είπε... «Ξεφανα σ' αὐτούσιασ ποὺ περιπάτες κι' ούτε... 'Ο Ζάν ούρησε... Πινγόσουν!... «Η Μαρία είχε τρέξει κιούλας νά σε βοηθήσῃ... Είχε ξανισχει κάπως, μά κολυπιστούσα καλά... 'Ο Ζάν στὴν ἀγύνη δὲν σερέφηκε παρά μόνο εἶναι. Βούτηντε σ' οπιστει και ούτε έβγαλε εἴσων... «Ησουν άνασθητος. Δὲν άνεντες πειά... Εμεις κάναμε σάν τρελούς... 'Ο Ζάν στην άγυνη έκεινη ἀντιληφθήκαμε διτὶ η Μαρία καθεδει της περιφέρειας στὸ διάστημα στὸ πάνω κάπως από τὸ βάλτο... 'Ο Ζάν θετε περιφέρεια και τὸ διάστημα στὸ πάνω κάπως από τὸ διάστημα της περιφέρειας στὸ πάνω κάπως από τὸ βάλτο... Τότε ζητούσα νά φανάνται νά τὸν πόδιόν του στὸ διάστημα της περιφέρειας στὸ πάνω κάπως από τὸ διάστημα της περιφέρειας στὸ πάνω κάπως από τὸ βάλτο... Μά δὲν βρήκαν. άλλοι ουδένο, ούτε τὸ Ζάν, ούτε τη Μαρία ζητοντανούσι...

— Τούς ζητονταν και τοὺς δυὸ μαζ' πεντηκόντα.. Η φοντος τῆς Μαρίας είχε μπλεξει μέσοι στα νερόστρατα.. Κι' διαν οὐ τὸ Ζάν έφτασε κατά της, διτὶ μόνο δὲν μόνος νά τὴν τραβήξῃ έξω, ἀλλά έκεινη τὴν τράβηξη στὸ βυθὸ καθος μαντζόπασιος ήταν τὸ πάνω κάπως της περιφέρειας της Ζαρίας.. Τότε ζητούσα νά φανάνται νά τὸν πόδιόν του στὸ διάστημα της περιφέρειας στὸ πάνω κάπως από τὸ διάστημα της περιφέρειας στὸ πάνω κάπως από τὸ βάλτο... Μά δὲν βρήκαν. άλλοι ουδένο, ούτε τὸ Ζάν, ούτε τη Μαρία ζητοντανούσι...

— 'Εσύ, άγαπημένε μου μικρούλη, ἀρρώσησης βαφειά!.. Πυρετός και παραμιλάσει σε βασανίζαν επι σαραντα μέρες... Δὲν έγραψε ἀπὸ κοντά γιατὶ δὲν θηλεύει καθόλα... Ζητούσεις διδαχόπασια τὸ δασκυλούδι μου... Σέξεις, τὸ έχασα τὸ δικόσιο από τὸ δασκυλούδι ποὺ τόσο τὸ άγαποδοσες...

Τό έχασα και διπορεούσα νά τὸ ξανοβρω... «Έγασα παντού... «Έγασε διλος διόσιος, μά τοι κάποιο... 'Οζι! μήν κλείς μικρούλη μου... Είστη έπειτε νά γίνεται... Νά τὸ πάρο μαζ' τοῦ Ζάν, μέ δηλη μου τὴν ἀράπη... Ο Θεός τὸ θέλησε εσι... Είλε ού κύριος τῶν πεπωμένων μας κι' διλοι πρέπει νά υποτασσόμαστε στὸ θέλημά του... J. HANSEL

Βέμπερ, Τὸ ίδιο βράδυ έγραψε στὸν πατέρα του:

— «Σήμερα δὲν μπορώ νά κάνω τίποτε στὸ λεπτό παρά κλασιώ!

Αντὸς δηνάριος ὁ πρόπτες ένων τοῦ Μόζαρτ. Γνώρισε δύμως και πολλοὺς πρὶν παντρευτῆ την Κονστάντα, τὴν ἀδελφή της 'Άλούσιας. Κι' διλοι αυτοὶ ού ερωτεύεις τὸν έχαναν νά πονέσῃ, γιατὶ είχε μιά ενίσθητη τηη καρδιά.